

[Karen Højte Jensen]

det simpelt hen ikke kan betale sig. De vil efter gældende regler få en lavere disponibel indkomst, hvis de går i arbejde.

Vi er derfor tilfredse med forslaget om at ændre grænserne for størrelsen af den samlede hjælp. En sådan justering af niveauet i forhold til lønnen på lavtlønsområdet og for arbejdsløshedsdagpenge er også en opfølgning af aftalen af 29. juni 1988 mellem regeringen og Kommunernes Landsforening.

Et andet forhold, som også tidligere har været drøftet, er det forhold, at kontanthjælpsmodtagere i dag får modregnet eventuelle indtægter i hjælpen. Dette kan også afholde mange fra at tage et arbejde. Forslaget om, at det inden for en periode på maksimalt 6 måneder vil være muligt at tjene op til 1.000 kr. om måneden og maksimalt 6.000 kr., er godt. En sådan gulerod er jeg sikker på vil få positive konsekvenser. Har en kontanthjælpsmodtager først foden inde på arbejdsmarkedet, vil det være langt lettere at få varig tilknytning.

Vi lægger vægt på, at ordningen er tidsbegrænset, så den ikke frister til at indrette sig på en tilværelse på kontanthjælp med biindtægter. Jeg mener, vi skal følge dette forslag nøje, og finder det relevant at se på virkningen inden udgangen af 1991.

Jeg mener også, at forslaget om, at kommunerne ved etablering af særlige beskæftigelses- og uddannelsesordninger kan få overført statens besparelser på kontanthjælpsområdet, er et incitament for kommunerne til en øget aktivitet.

Med lovforslaget gøres der også op med det særegne danske begreb, der hedder »meningsfyldt arbejde«. For mig at se må ethvert arbejde være meningsfyldt, hvis man kan tjene til livets ophold ved det, og derfor er det vigtigt, at der fremtidig bliver pligt til at tage imod ethvert rimeligt tilbud om arbejde.

For yderligere at sikre, at forældre på kontanthjælp ikke har flere penge til rådighed end forældre inden for lavtlønsområdet, vil vi gerne give tilslutning til, at kontanthjælpen efter omregning skal indgå i beregningsgrundlaget for betaling i daginstitutionerne.

Må jeg slutte med at takke ministeren for dette helt nødvendige lovforslag. Vi skal fra konservativ side give tilslutning til forslaget, også til de elementer, som der ikke har været tid til at kommentere, og vi skal gøre vores til, at vi får en god og hurtig udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Fru Karen Højte Jensen roser meget de mange forslag og initiativer, når det gælder beskæftigelsesproblemerne. De er lidt svære at få øje på, men én ting er i hvert fald givet, at det har betydet flere og flere på kontanthjælp. Det, kommunerne først og fremmest sukker over, er jo, at størrelsen af kontanthjælpen og antallet af kontanthjælpsmodtagere vokser støt. Og så glemte fru Karen Højte Jensen at sige, at derfor beder kommunerne os om en refusion på 75 pct. i stedet for 50 pct. Det er ikke så meget størrelsen, som det er antallet.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg mener bestemt ikke, der er grund til at underkende regeringens indsats for at fremme beskæftigelsen både blandt kontanthjælpsmodtagere og blandt arbejdsløse i øvrigt. Der er her i Folketinget fra arbejdsministerens side fremsat en række forslag, hvor Socialdemokratiet er med for så vidt angår de langtidslidige. Jeg mener, det er noget, der kan sætte skub i tingene.

Fru Hanne Andersen talte om de mange flere kontanthjælpsmodtagere. Jeg mener ikke, vi har præcise tal for, at der er blevet så forfærdelig mange flere, men vi mener, der skal gøres en samlet indsats, og det er jo netop også det, dette forslag lægger op til.

Det er så rigtigt, som fru Hanne Andersen siger, at man fra kommunernes side ønsker en ændret refusionsordning. Jeg tror, fru Hanne Andersen er bekendt med, at det faktisk er noget af det, man drøfter på flere områder. Det er jo vigtigt, at man har en ensartet refusionsordning, uanset hvilke foranstaltninger man tilbyder i kommunerne. I øjeblikket er der forskellige procentrefusioner, og det er utrolig uhenigtsmæssigt.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Det kan godt være, det er uhenigtsmæssigt, men hvis et problem bliver større og større og det skal løses, så er det i hvert fald hensigtsmæssigt, at man deles om udgifterne og måske fordeler dem med en anden vægt. Det kan godt være, at det er vældig nyttigt.